

«ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ»

ΒΕΡΝΕΪΓ - ΜΠΕΡ

(Θέατρο 'Αλίκης-Θίασος Κοτοπούλη)

Κριτικό σημείωμα του κ. Πολ. Μοσχοβίτη

Είς τὸ θέατρον «'Αλίκης» τῆς πλατείας Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση, ὁ θίασος τῆς κ. Κοτοπούλη παίζει ἀπὸ τὸ Πάσχα μία χαριτωμένη κωμῆντι τῶν Γάλλων συγγραφέων Βερνέϊγ καὶ Μπέρ «Τὸ τραῖνο τῆς Βενετίας». Ὁ Ἄνσελό (κ. Γ. Παπᾶς) ἐκδότης Παρισίνος γνωρίζων ὅλο τὸ Παρίσι, πλούσιος καὶ πολὺ ἀπασχολημένος μετ' ἡ δουλείᾳ του, ἀφίνει πολὺ μόνη λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν του στὸ Παρίσι, τῆ νέα καὶ ὡμορφη γυναίκα του Καρολίνα (κ. Ἄννα Λώρη), τὴν ὁποίαν ὅμως ἀγαπᾷ βαθύτατα, ὅπως ἄλλως τε στὸ βάθος καὶ αὐτὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μένει πάντοτε πιστῆ, παρὰ μερικά της φλέρτ. Ὁ πατέρας της Σαντόν (κ. Γιαννίδης) εἶνε ἕνας ἄνθρωπος εὐκόλος, ταραίζει τὸν γαμπρό του στὰ δανεικὰ καὶ ἀγύριστα καὶ δὲν βρίσκει καθόλου περίεργον τὸ νὰ ἔχη...καπρίτσια ἢ κόρη του. Τέλος ὑπάρχει ὁ Μπουαρμπέρ (Δ. Μυράτ). Δύο τρία χρόνια μικρότερος ἀπὸ τὸν τριανταπεντάρη Ἄνσελό, εἰσοδηματίας χασομέρης ἐπαγγελλόμενος τὸν γλύπτην, βρίσκειται στὴ Νίκαια, ὅπου γνωρίζει τὴν Καρολίνα. Φλέρτ. Ἐρωτας. Κοιναὶ ἀποφάσεις: Θὰ φύγουν. Θὰ πάρουν «τὸ τραῖνο τῆς Βενετίας». Μετὰ μακρὰν...σύσκεψιν βρίσκουν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃ ὁ σύζυγος ὅτι ἡ γυναίκα του ἐννοεὶ νὰ τὸν χωρίσῃ διὰ νὰ παντρευθῇ τὸν Μπουαρμπέρ, δεδομένου ὅτι κανεὶς δὲν δέχεται νὰ τὸ πῆ. Οὔτε ὁ πεθερὸς του—ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις δέχεται σοβαρῶς τὴν αἴτησιν τοῦ ἐραστοῦ πρὸ τοῦ ζητεῖ...εἰς γάμον τὴν παντρεμένη κόρη του—οὔτε ὁ ὑποψήφιος διότι «δὲν γνωρίζει ἀρκετὰ» τὸν ἄνδρα τοῦ ὁποῖου πρόκειται νὰ κλέψῃ τὴν γυναίκα του, οὔτε ἡ Καρολίνα ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ στενοχωρήσῃ τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ὅμως μπορεῖ ἀρῖστα νὰ...ἐγκαταλείψῃ.

Ὁ Ἄνσελό ὅμως εἶνε τύπος τραπέρατος καὶ πολιτισμένος. Ἀπὸ μία τυχαία σύμπτωσι μαθαίνει ὅτι ἡ γυναίκα του πρόκειται νὰ φύγῃ τὸ βράδυ μετ' ἡ αὐτοκίνητο γιὰ τὸ Μονακό, ὅπου θὰ πάρῃ «τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Βενετία» εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔχη ἐπιβιβασθῆ ἀπὸ τὴ Νίκαια ὁ φίλος της.

Ἄντὶ νὰ κάμῃ...φασαρίες, ἀπλόστατα πηγαίνει ξαφνικὰ...στὸ σπίτι τοῦ φίλου. Τοῦ πιάνει κουδέντα.

Τοῦ σταματᾷ τὸ ὥρολόγι τοῦ τοίχου. Τὸν πείθει ὅτι ἔχουν κάμει μαζὺ συμμαθηταὶ εἰς τὸ Λύκειον Κάρνω (ὅπου σημειωτέον ὁ Ἄνσελό δὲν ἔχει πατήσῃ τὸ πόδι του). Ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς...φιλίας των (ἔχουν, ἐν τούτοις γνωρισθῆ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀλλὰ μὴ καὶ εἶνε παληοὶ συμμαθηταὶ...) τοῦ διατυπώνει μερικὲς ὑποψίες γιὰ τὴν γυναίκα του, τίς ὁποῖες φυσικὰ ὁ Μπουαρμπέρ—ὁ ὁποῖος σίγουρα δὲν μπορεῖ νὰ καυχηθῆ ὅτι θὰ ἦτο διανοητικῶς ἱκανὸς ν' ἀνακαλύψῃ ἔστω κὰν τὸ ζαχαρωμένο νερὸ—ἀποκρούει. Τελικῶς ὁ Ἄνσελό μένει δὴθεν κατάπληκτος ἐμπρὸς σὲ κἀτι φοβερὰ τερατουργήματα τοῦ «συμμαθητοῦ» του, «ἔργα» τῆς γλυπτικῆς του ἰδιοφυΐας καὶ τὸν δεσποιοῖ ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ τὸν συστήσῃ σὲ σημαντικώτατους καλλιτεχνικοὺς κριτὰς ποὺ θὰ δεχθῶν ἔργα του στὴν Ἐκθεσι κτλ.

Ἀποτέλεσμα: Ὁ νεαρὸς χάνει τὸ τραῖνο, ἡ γυναίκα τοῦ φίλου του γυρίζει μανιώδης ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο, δίδονται ἐξηγήσεις, ἀποφασίζουσι ἄλλη μιά φορὰ νὰ φύγουν καὶ φεύγει ὁ νεαρὸς...ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴ Βενετία καὶ ὄχι μετ' ἡ κυρία. Γιὰ τὸ Παρίσι καὶ μετ' ἡ σύζυγον, τοῦ ὁποῖου φτιάσκει τὴν προτομή. Ὁ εὐφυῆς Ἄνσελό ἔχει θαυματουργήσῃ καὶ πάλι. Τελικῶς ἡ γυναίκα του παίρνει ἐπὶ τέλους «τὸ τραῖνο τῆς Βενετίας» ἀλλὰ...μετ' ἡ ἄνδρα της καὶ ὄχι μετ' ἡ ἀνόητον νεαρό. Πῶς καὶ γιατί, εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία. Θὰ πῆγαίνε σὲ μᾶκρος νὰ τὴν διηγηθῶμε ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργο τὰ πρόσωπα τοῦ ὁποῖου συμπληρῶναι ὁ Ἄμεδαῖος, ἕνας ὡραῖος τύπος ὑπηρετοῦ ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ κ. Λ. Διανέλλος.

Ἐργο τοῦ Βερνέϊγ, κομψό, ἀεράτο, γεμάτο χαριτωμένες παραξενιές—φυσικὰ ψεύτικο—κομψότατον ὅμως, μετ' ἡ διάλογο νόστιμον, αὐτὸ εἶνε τὸ «Τραῖνο τῆς Βενετίας». Ἐπαίχθη ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ παιχθῆ καλά. Ὁ κ. Παπᾶς ἰδίως ὑπῆρξεν ἄψογος. Ἀπολύτως ἄψογος. Ὁ κ. Μυράτ ἀρκετὰ καλὸς καὶ ἡ κυρία Λώρη ἐπίσης. Ὁ κ. Γιαννίδης ὡς πεθερὸς ἔκτακτος. Ὁ κόσμος πέρασε μὴ βραδυὰ ἀληθινὰ διασκεδαστικῆ. Τὰ χειροκροτήματα τοῦ τὸ ἀπέδειξαν.

π. μ.